

Groeistuipen

Rapportage van de hoorcommissie jeugdzorg

Provinciale Staten van Gelderland, Arnhem - November 2003

Groeistuipen!

De eerste, onzekere voetstapjes. De over zijn eigen benen struikelende puber. Het impulsieve handelen. Eigenwijsheid. Jong zijn lijkt zo een gebrek dat dagelijks beter wordt.

Ziedaar de jeugdzorg. Geplaagd door hinderlijke onvolkomenheden in coördinatie, samenhang en samenwerking. Met instabiliteit en onberekenbaarheid als gevolg.

De groei naar volwassenheid gaat gepaard met groeistuipen. Ze verdwijnen naarmate het stelsel zich weet te voltooien.

Voorwoord

Mei 2003, de Commissie Welzijn van het Gelders Parlement besluit tot het houden van een hoorzitting over het domein van de jeugdzorg. Het slaat in als een bom, onrust ontstaat. Wat wil de commissie nu eigenlijk en wat wil zij bereiken?

De commissie wil bereiken dat jeugdigen de goede hulp op het goede moment krijgen. Om na te gaan waar zij iets aan kan doen, wil zij, gevoed door signalen uit de samenleving, inzicht verwerven in de problematiek van de jeugdzorg. Zij wil dit bereiken door een hoorcommissie gesprekken te laten voeren met alle spelers op het veld van de jeugdzorg.

Dit rapport is de uitwerking hiervan. De hoorcommissie kiest voor een korte en bondige rapportage, met duidelijke conclusies en aanbevelingen. Tevens is het rapport een verantwoording van haar werkwijze.

De hoorcommissie gaat ervan uit dat Provinciale en Gedeputeerde Staten de rapportage gebruiken om de jeugdzorg te verbeteren. Samen met de partners in het veld. In samenspraak dus. Maar, waar nodig dwingend.

Als de handschoen wordt opgepakt, komt het uiteindelijke doel onder handbereik en heeft iedere jeugdige in Gelderland de mogelijkheid optimaal gebruik te maken van activiteiten, gericht op ontplooiing en ondersteuning, nodig om op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de samenleving.

De werkgroep hoorcommissie jeugdzorg¹ heeft haar werk als intensief en leerzaam ervaren. Zij dankt alle gesprekspartners voor de openhartige bijdrage daaraan. Waardering die ook de ondersteuning door Statengriffie en anderen uit de ambtelijke organisatie geldt.

Namens de werkgroep hoorcommissie jeugdzorg,

Ria Aartsen,
voorzitter

¹ Verder aan te duiden als de hoorcommissie

Inleiding

Citaat: *“Als de instellingen er niet waren geweest, was het misschien slecht met me afgelopen.”*

Jeugd en jeugd beleid staat (terecht) hoog genoteerd op de maatschappelijke, en daarmee de politieke agenda. Verschillende overheden, een veelheid van organisaties en instellingen en heel veel mensen, op vrijwillige basis of beroepsmatig, zetten zich in voor de Gelderse jeugd en hun ouders.

De provincie is, naast regisseur op de samenhang tussen de te onderscheiden deel terreinen jeugd welzijn, onderwijs, jeugd gezondheidsbeleid en (geïndiceerde) jeugdzorg², zelf verantwoordelijk voor de jeugdzorg³ en zet daarop zwaar in. Jeugdigen immers zijn de toekomstige dragers van de samenleving! Daarom moet alles gedaan worden om hen bij en op de samenleving te betrekken. Die inspanningsverplichting geldt in het bijzonder de jeugd die zorg nodig heeft.

De provinciale inzet vertaalt zich ook in financiering van de jeugdzorg. De verdeelde investeringen van Rijk, provincie en gemeenten op het brede terrein van jeugd (onderwijs, sport, recreatie, welzijn) buiten beschouwing gelaten, gaat dat in Gelderland jaarlijks om meer dan 90 miljoen euro! Dat is veel geld.

En desondanks blijven er signalen die duiden op onvoldoende en niet toereikend aanbod (zowel in aantallen als in kwaliteit), lange wachtlijsten en wachttijden, geen of gebrekkige samenwerking, bureaucrativering en het niet toereikend zijn van het systeem en de daarvoor beschikbare (financiële) middelen.

Deze signalen maken bezorgd en leiden tot vragen. Doen we wel het goede? Doen we het goede goed? Is er sprake van een minder effectieve jeugdzorg dan jeugdigen, hun ouders en de samenleving mogen verwachten?

Deze vragen zijn het vertrekpunt geweest voor een aantal stevige gesprekken met een breed samengestelde vertegenwoordiging van op de jeugd(zorg) betrokken organisaties en personen. De resultaten van deze gesprekken zijn in deze nota vastgelegd.

De nota begint met een samenvatting. De daaropvolgende paragrafen bevatten de weergave van bevindingen op een vijftal thema's: het systeem - de Wet op de Jeugdzorg, de cliënt (centraal), (de werking van) het Bureau Jeugdzorg en Zorgaanbieders, preventie, en communicatie en samenwerking. Voor deze clustering is gekozen op basis van vragen en signalen enerzijds en de in de hoorzitting door de deelnemers gelegde accenten anderzijds. Per thema c.q. paragraaf zijn de bevindingen gekoppeld aan de doelstellingen van de Wet op de Jeugdzorg en het (voorgenomen) provinciale jeugd beleid⁴. Zo kwamen de conclusies en daarop gebaseerde aanbevelingen tot stand.

Ter adstructie zijn tijdens de hoorzitting gedane uitspraken gebruikt. Deze worden ook als zodanig gepresenteerd.

Een weergave van de werkwijze van de hoorcommissie, de samenstelling ervan alsmede het overzicht van de organisaties en personen die door de hoorcommissie zijn gehoord, vindt u in de bijlagen.

² Inclusief Jeugd-GGZ, dat onder de AWBZ-financiering valt.

³ Zie ook De Gelderse Aanpak, Statenakkoord 2003 - 2007 en het daarop gebaseerde Collegewerkplan 2003-2007 (PS2003-250).

⁴ Zie concept-Beleidskader Jeugd 2004 - 2007 'KIEZEN VOOR DE GELDERSE JEUGD; ruimte en richting'.

Samenvatting

Citaat: *“De jeugdzorg is complex en ondoorzichtig georganiseerd; coördinatie ontbreekt.”*

□ Bevindingen

Onduidelijke wetgeving, rigide regelzucht en bureaucrativering, niet-eenduidige regie en het ontbreken van aanspreekbare probleemeigenaren. Tekortschietsende samenwerking, verkokering en versnippering, een vooral nog aanbodgerichte jeugdzorg en gebrekkige registratie. Dat zijn de elementen die het afgesproken systeem van jeugdzorg - één toegang, vraag- en cliëntgericht, samenhangend en integraal - frustreren en bedreigen.

Het niet mis te verstane signaal van jeugdigen⁵ dat de veelheid van verschillende hulpverleners rond en voor eenzelfde cliënt belastend werkt en tot verwarring en onduidelijkheid leidt, wordt door de hulpverleners niet (h)erkend. Het veelal wel óver, maar niet mét de cliënt spreken en zoeken naar oplossingen versterkt het gevoel van ongelijkwaardigheid. En de niet-uniforme registratie binnen de jeugdzorg brengt voor de jeugdigen belastende herhaling met zich.

Allochtone jeugdigen met problemen komen in een te laat stadium in contact met de hulpverlening en vinden vervolgens geen of onvoldoende aansluiting bij diezelfde hulpverlening.

Pleegouders voelen zich onvoldoende erkend als professionele partners van hulpverleners en geven aan een betere rechtspositie te behoeven, ook in financiële zin. Bovendien bestaat bij hen de indruk dat van potentieel pleegzorgaanbod door de professionele jeugdzorg onvoldoende gebruikgemaakt wordt.

Op het terrein van preventie is er sprake van sterk versnipperd aanbod. Vaak ook overlappend en elkaar beconcurrerend. De lange wachtlijsten en wachttijden bij Bureau Jeugdzorg zowel als bij de zorgaanbieders leiden bij jeugdigen tot frustratie en teleurstelling. Zo duurt de tijd tussen het moment van aanmelding en intake bij Bureau Jeugdzorg te lang. Verder belemmert onvoldoende behandelcapaciteit, van licht ambulante tot intensief residentieel, de doorstroming. De zorg is bovendien te veel aanbod- in plaats van vraag-georiënteerd.

Bureau Jeugdzorg heeft een imago probleem. Naar het oordeel van jeugdigen is de drempel te hoog. Voorliggende voorzieningen en zorgaanbieders plaatsen vraagtekens bij de kwaliteit van de diagnostiek. Zij menen dat Bureau Jeugdzorg nog te veel intern gericht is en vinden dat de (opgelegde) samenwerking moeizaam verloopt.

Gebrekkige communicatie met jeugdigen maakt de jeugdzorg welhaast tot een doolhof zonder uitweg. Een kanttekening die ook geldt voor de communicatie tussen de jeugdzorgpartners onderling.

□ Conclusies

De jeugdzorg kan en moet zich nog sterk verbeteren. Dat is de hoofdconclusie van de hoorcommissie. Groeistuipe(h) horen daarbij. Ondanks deze groeistuipe(h) is er bij jeugdigen, hun ouders en bij de te onderscheiden jeugdzorgpartners waardering voor het vele goede en dagelijkse werk van allen die zich inzetten voor de jeugd(zorg). Waardering die basis en kansen biedt aan de noodzakelijke verbetering van (het stelsel van) de jeugdzorg.

⁵ Waar in deze rapportage wordt gesproken over jeugdige(n) wordt in de regel bedoeld op de jeugdige(n) en/of zijn/haar ouders

Het maatschappelijk nut van de jeugdzorg wordt onderkend, maar het beoogde systeem is instabiel. In coördinatie zowel als uitvoering. De samenhang is twijfelachtig en de samenwerking onder de maat. Samenwerking op uitvoerend niveau verloopt over het algemeen beter dan samenwerking op managementniveau.

Alle op de jeugdzorg betrokken partners (h)erkennen de knelpunten, maar niemand kan een integrale oplossingsrichting aangeven. De oorzaak daarvan ligt niet alleen bij de jeugdzorg. Zo bleef het wettelijk kader lang onduidelijk en is invoering ervan sterk vertraagd. Mede hierdoor ontbrak het aan eenduidige regie. Wettelijke verankering van het beoogde systeem is naar de overtuiging van de hoorcommissie echter nog geen waarborg voor een probleemloze volwassenwording van de jeugdzorg.

Er is bij de mensen op de werkvloer sprake van grote betrokkenheid op en bij de jeugd. Maar de cliëntbetrokkenheid kan en moet verder toenemen. De emancipatie is nog lang niet voltooid. Het recht op zelfbeschikking en de eigen kracht van jeugdigen dient nadrukkelijker vertrekpunt te zijn bij hun bejegening. Juist als zij problemen ervaren en zorg behoeven. De communicatie met en voor jeugdigen moet meer rechtstreeks, direct en duidelijk. Bijzondere aandacht vraagt het zorgaanbod voor en het contact met allochtone jeugdigen, alsmede de bijzondere plaats, positie en mogelijkheden van de pleegzorg.

Het aanbod, voorkomend en helend, is te versnipperd. De eenloketgedachte, Bureau Jeugdzorg als de enige en eenduidige toegang tot de jeugdzorg, heeft nog onvoldoende vorm en inhoud gekregen. Het ontbreekt aan korte verbindingen. En de niet-uniforme registratie binnen de jeugdzorg brengt voor de jeugdigen (en/of hun ouders) belastende herhaling met zich.

Het rendement van de jeugdzorg is voor verbetering vatbaar. Innovatie, het toepassen van best practices, het leren van elkaar door vergelijkend onderzoek, het opbouwen van een goede informatievoorziening en het benutten van wetenschappelijke kennis over effectieve methodieken bieden stuk voor stuk mogelijkheden om winst te behalen. Winst, die ervoor moet zorgen dat er recht op jeugdzorg is voor degene die dit ook daadwerkelijk nodig heeft.

□ Aanbevelingen

Voorzie als rijksoverheid, op korte termijn, in een duidelijk, wettelijk verankerd en genoegzaam gefinancierd 'recht op jeugdzorg'. Geef als provincie nadrukkelijker inhoud en vorm aan de rol als krachtige en duidelijke regisseur van de jeugdzorg. Laat de jeugdzorgpartners⁶ meer inhoud geven aan en verantwoordelijkheid nemen voor de eigen taak en opdracht.

Kom tussen provincie en jeugdzorgpartners tot een duidelijke verantwoordelijkheidstoedeling, heldere doelstellingen en afrekenbare prestatieafspraken. Laat vraag en de mogelijkheden van de jeugdigen bepalend zijn voor het aanbod. Realiseer meer evenwicht tussen vraag en aanbod. Door van gemeenten structurele aandacht voor en inbedding van preventieactiviteiten te vragen. En van Bureau Jeugdzorg en zorgaanbieders een flexibeler, efficiënt en effectief op de vraag afgestemd aanbod.

Financier als provincie, waar nodig, additioneel zorgaanbod. Laat Bureau Jeugdzorg zich ontwikkelen tot niet-vrijblijvende netwerkorganisatie. En spreek het bureau eerst en vooral aan op adequate uitvoering van de aan het bureau

⁶ Gemeenten, Stichting Bureaus Jeugdzorg Gelderland, zorgaanbieders, uitvoerings- en ondersteuningsorganisaties

wettelijk toegewezen taken. Laat de stelselpartners, inclusief Jeugd-GGz, Bureau Jeugdzorg erkennen in en aanspreken op zijn rol: de enige, eenduidige en onafhankelijke toegang tot geïndiceerde jeugdzorg.

□ **Ten slotte**

Niet alles kan direct en tegelijkertijd. Beschikbare menskracht zowel als (financiële) middelen brengen beperkingen met zich. Om die reden wordt Gedeputeerde Staten gevraagd om het jaarlijks vast te stellen uitvoeringsprogramma jeugdzorg te voorzien van haalbare en afrekenbare doelstellingen. De stelselpartners dienen daarbij betrokken te worden. De wederzijdse ambities, de te onderscheiden verantwoordelijkheden, de te leveren prestaties en de daarmee te bereiken resultaten worden zo, elkaar verbindend en verplichtend, vastgelegd in een gezamenlijk uitvoeringsprogramma. De jaarlijkse actualisatie ervan dient te worden gebaseerd op publieke verantwoording. Naast het gebruikelijke jaarverslag wil de hoorcommissie daarop doorexerceren met een periodiek openbare zitting van de Statencommissie Welzijn c.a. waarin de stelselpartners jegens elkaar, een vertegenwoordiging van jeugdigen en de Gelderse samenleving verantwoording afleggen ten aanzien van de (niet-)geleverde prestaties.

□ Bevindingen

Citaat: *“Er is bij de jeugdzorginstellingen een grote bereidheid tot samenwerking, maar ze weten niet hoe ze dit gestalte moeten geven.”*

Alle op de jeugdzorg betrokken stelselpartners signaleren en erkennen dat het beoogde stelsel van jeugdzorg⁷ zowel kansen als bedreigingen kent. Uitgangspunten als ‘de cliënt centraal’, ‘vraaggericht werken’ en het (wettelijk) recht op jeugdzorg bieden kansen. Onvoldoende aanbod, onvoldoende cliëntgerichtheid (doelgroep- in plaats van individugericht), en onvoldoende en gefragmenteerde middelen (meerdere financieringsstromen met verschillende budgethouders) werken de instandhouding van de eigen toko in de hand en stimuleren onvoldoende tot samenwerking. Daardoor vormen zij bij voortduring een bedreiging.

De (h)erkenning van de kansen en problemen ten spijt weet niemand zich probleemeigenaar van het systeem als geheel en ontbreekt het daardoor aan oplossingsrichtingen. Duidelijke regie van de provincie blijkt voorwaarde. De provincie moet haar ambities op het gebied van jeugdzorg verhelderen en explicieter maken. En daarbij komen tot een transparante toedeling van verantwoordelijkheden en bevoegdheden voor elk van de bij het stelsel van jeugdzorg te onderscheiden partners⁸. De nieuwe wet vraagt om vraaggerichte zorg: een op de cliënt en zijn mogelijkheden georiënteerde inrichting. Dit vraagt grotere en gezamenlijke verantwoordelijkheid van provincies en gemeenten. En ontschotende samenwerking van uitvoerende organisaties.

Citaat: *“Het is fout over de jeugdzorg te denken en te spreken in termen van een keten. De jeugdzorg verloopt niet lineair, maar is één groot netwerk.”*

De tijd is voorbij dat voorzieningen los van elkaar de problemen het hoofd kunnen bieden en jongeren en ouders goed kunnen helpen. Daarvoor zijn opgave en problemen vaak te ingewikkeld en hebben ze te veel raakvlakken: met de situatie thuis en op school, in het werk, de openbare ruimte en in de besteding van de vrije tijd. Voorzieningen en instellingen moeten daarom deel uitmaken van een of meerdere samenhangende stelsels van ondersteuning, hulp en zorg. De jeugdzorg verloopt niet lineair (ketengedachte), maar vraagt om samengesteld maatwerk (het hybride netwerk).

Citaat: *“De administratieve systemen die jeugdzorginstellingen gebruiken, verschillen. Bij de provincie ligt een regietaak om dit te stroomlijnen.”*

Een goed werkend jeugdzorgstelsel vraagt om een adequate informatiehuishouding. De bij de verschillende stelselpartners gebruikte informatie-, registratie- en kennissystemen verschillen zeer van elkaar. Informatie- en kennisuitwisseling, benchmarking en trendanalyse zijn daardoor lastig tot onmogelijk.

Citaat: *“Het directe contact met de hulpverlener heeft te lijden onder de vele administratieve handelingen die deze moet verrichten.”*

Er is sprake van een overmaat aan regelgeving en deze is vaak erg tijdrovend. Dit belemmert de noodzakelijke flexibiliteit van het stelsel. Van de provincie wordt hierop regie gevraagd. Gericht op zowel de eigen regelgeving als die van het Rijk.

⁷ Zie Wet op de Jeugdzorg

⁸ Rijk, provincie, gemeenten, voorliggende (gemeentelijke) voorzieningen, Bureau Jeugdzorg en zorgaanbieders

❑ Conclusies

De Wet op de Jeugdzorg, het werkkader, heeft nog altijd geen wettelijke, en daarmee afdwingbare grondslag. Bovendien kent de wet nog te veel (financiële) onvolkomenheden.

De jeugdzorg als systeem vraagt om meer en duidelijker sturing door de provincie. De provincie heeft een specifieke en wettelijk verankerde regieverantwoordelijkheid voor de jeugdzorg. Daartoe dient de provincie, nadrukkelijker dan voorheen, de verantwoordelijkheden van en met de stelselpartners transparant, controleerbaar en afrekenbaar vast te leggen.

Provinciale en gemeentelijke financieringsstromen moeten worden samengebracht in één samenhangend stelsel van jeugdzorgfinanciering.

De automatisering is te versnipperd en daardoor kostbaar en tijdrovend. Overbodige regelgeving c.q. bureaucratie frustreert de noodzakelijke flexibiliteit van het jeugdzorgstelsel. Standaardisering en protocollering kan duidelijkheid en rechtszekerheid bevorderen, maar mag maatwerk niet in de weg staan.

De sturing op te realiseren resultaten kan directer en inzichtelijker. Dit kan bereikt worden met een vereenvoudigd subsidiestelsel. De logische consequentie hiervan is een duidelijke en afrekenbare maatschappelijke verantwoording achteraf.

❑ Aanbevelingen

Laat het Rijk op korte termijn in het wettelijk kader voor de jeugdzorg voorzien. Van Parlement en Regering mag gevraagd worden de financiële en beleidsmatige onvolkomenheden weg te nemen.

Laat Gedeputeerde Staten het (concept-)Beleidskader jeugd 2004 - 2007, 'KIEZEN VOOR DE GELDERSE JEUGD: ruimte en richting' getiteld, vastleggen in SMART⁹ geformuleerde uitvoeringsovereenkomsten met de stelselpartners. Daarbij wordt beschreven wat nagestreefd wordt, wat daarvoor gedaan moet worden, wie wat doet en wat het te bereiken effect is.

Gedeputeerde Staten dienen de samenhang en vraaggerichte inrichting van het jeugdzorgstelsel als geheel, maar ook van de verschillende onderdelen, gericht te monitoren.

Rijk, provincie en gemeenten¹⁰ dienen de resultaatverplichting op zich te nemen de verschillende financieringsstromen bijeen te brengen in één samenhangend stelsel van jeugdzorgfinanciering. Individueel en gezamenlijk moeten de provincie en gemeenten het Rijk hierop duidelijk(er) aanspreken.

Gedeputeerde Staten dienen de versnipperde automatisering aan te pakken met een duidelijke regie, gebaseerd op standaardisering en uitwisselbaarheid. Gedeputeerde Staten kunnen daarbij gebruikmaken van de door Provinciale Staten van Gelderland vastgestelde ICT-subsidieregeling.

⁹ Systematisch, Meetbaar, Afrekenbaar, Resultaatgericht en Toelaatbaar

¹⁰ Via IPO en VNG

Gedeputeerde Staten dienen de bureaucratiesering rond en binnen de jeugdzorg terug te dringen door het schrappen van onnodige regels en het wegnemen van schotten in regelgeving en financieringsbronnen.

Realiseer, bewaak en onderhoud als provincie, in samenspraak met het Rijk, ten spoedigste een verantwoorde en vraaggerichte bekostigingssystematiek voor de jeugdzorg. Vereenvoudig daarbij het subsidiestelsel voor de jeugdzorg. Bied daarmee ruimte aan de maatschappelijk ondernemers. Stuur op prestaties achteraf in plaats van doelstellingen vooraf.

□ Bevindingen

Citaat: *“Er wordt slecht naar cliënten geluisterd door hulpverleners. Ook wordt er over hun hoofden heen gepraat in plaats van tegen ze.”*

Er bestaat een beeld van grote betrokkenheid op de jeugd bij de mensen op de werkvloer. En toch luisteren hulpverleners onvoldoende tot slecht naar cliënten. Er wordt door de jeugdzorg in gesprekken met cliënten en ouders vaak moeilijke terminologie gebruikt. Ook wordt vaker óver dan mét hen gesproken. Bovendien moeten jeugdigen te vaak zelf overal achteraan gaan om ondersteuning te bewerkstelligen. Minder mondige ouders en jeugdigen lopen daardoor de geschikte zorg mis.

Hoewel het klachtrecht in formele zin geregeld is, blijft het resultaat voor de jeugdigen vaak onduidelijk c.q. onzichtbaar.

Citaat: *“Ouders moeten soms bij wel 10 verschillende hulpverleners, iedere keer opnieuw hun hele verhaal vertellen, terwijl de daadwerkelijke hulpverlening op zich laat wachten.”*

Zoals de jeugdzorg nu is georganiseerd kan te weinig tijd worden besteed aan cliënten om een echte vertrouwensrelatie met hen en hun ouders op te bouwen. Ouders en kinderen hebben behoefte aan een vaste contactpersoon, waarbij ze altijd terecht kunnen. Als er te veel verschillende hulpverleners contact hebben met de jeugdige of zijn ouders, creëert dat afstand en onduidelijkheid.

Citaat: *“Bij mijn eerste contacten met de jeugdhulpverlening werd ik van het kastje naar de muur gestuurd.”*

Het blijkt voor de jeugdzorg lastig om in contact te komen met allochtone jeugdigen. De taalbarrière en beperkte kennis van culturele achtergronden maken de kans op falende hulpverlening bij allochtone jongeren groot. Allochtone jeugdigen met problemen trekken in het algemeen te laat aan de bel. Hierdoor wordt vaak niet tijdig adequate zorg geboden en blijkt later alleen zwaardere zorg werkzaam. De toenemende dan wel oververtegenwoordiging van allochtone jeugdigen in intensievere zorgtrajecten lijkt mede hierdoor te kunnen worden verklaard.

Citaat: *“De hele jeugdhulpverlening is als een groot zwart gat.”*

Hoe de hulpverlening per cliënt eruit komt te zien, hangt af van toevalligheid. Welke voordeur treft de jeugdige; er is geen eenduidig beleid. Het aanbod van instellingen sluit onvoldoende aan op de zorgvraag en leefwereld van jeugdigen in het algemeen en allochtone jeugdigen in het bijzonder. Jongeren met meervoudige problematiek worden voortdurend doorverwezen, waardoor ze geen feitelijke hulp ontvangen; terwijl zij de hulp juist het hardst nodig hebben. Bovendien lijkt het aanbod zich steeds verder te specialiseren en te verbijzonderen. Juist hierdoor wordt het ondoorzichtig.

Pleegouders voelen zich onvoldoende tot niet erkend. Pleeggezinnen en kinderen worden met te veel verschillende voogden geconfronteerd, met ieder zijn eigen opvattingen. De plaatsing van een kind in een pleeggezin kan eenzijdig worden verbroken; dit heeft zowel emotionele als materiële gevolgen. De rechtspositie van pleegouders is onvoldoende; dit zou verbeterd moeten worden. Er

zijn heel veel pleegouders beschikbaar op wie geen beroep wordt gedaan. Bij pleegouders leeft het idee dat ze er zijn voor Bureau Jeugdzorg en andere instellingen en niet andersom.

Citaat: *“Onze meldingen bij het AMK kunnen vanwege capaciteitsproblemen daar niet adequaat worden opgepakt.”*

De wachttijden en wachtlijsten in de jeugdzorg hebben de afgelopen periode ruim aandacht gekregen. Jeugdigen hebben desondanks nog veel last van wachtlijsten c.q. het gebrek aan doorstroming. Bureau Jeugdzorg kent alleen al voor een screening een wachttijd van twee tot drie weken! Bovendien geven de jeugdigen aan dat de overbruggingszorg die de jeugdzorg biedt, niets voorstelt.

Er moeten door uitvoerende hulpverleners (te) veel administratieve handelingen verricht worden, waardoor er minder (tijd voor) direct contact van de jeugdige met de hulpverlener resteert. Jongeren menen dat zij te weinig informatie krijgen. Er wordt veel over hen (op)geschreven, maar de bedoeling en betekenis ervan blijven voor de zorgvragers (jeugdigen en/of hun ouders) vaag of onbekend.

❑ **Conclusies**

In de jeugdzorg heeft cliëntenbeleid de laatste jaren meer aandacht gekregen. Dit laat onverlet dat van de uitvoerende organisaties gevraagd moet worden om meer aandacht te geven aan de bejegening van jeugdigen. De emancipatie is nog lang niet voltooid.

De behoefte aan een vast en herkenbaar aanspreekpunt is bij jeugdigen¹¹ erg groot. Jeugdigen ervaren de veelheid van hulpverleners waarmee zij worden geconfronteerd, als een probleem. Allochtone jeugdigen vinden geen of onvoldoende aansluiting bij de hulpverleners. Een coördinerend casemanager, die de juiste mensen om tafel kan krijgen, is hiervoor een mogelijke oplossing. Anderzijds moet kennisgeving binnen organisaties georganiseerd zijn, zodat bij uitval in vervanging kan worden voorzien.

Noodzakelijke ondersteuning moet direct geboden worden. Anders haakt de zorgvrager af. Het wegwerken van wachttijden en wachtlijsten moet daarom prioriteit houden. Jeugdzorg dient toegankelijk te zijn binnen de in de systeemeisen vastgestelde termijnen. Daarbij dient de nadruk te liggen op de bevordering van de doorstroom.

Niet de vraag maar de (on)mogelijkheden van het aanbod blijken veelal bepalend voor de uiteindelijke zorg. Mede daardoor sluit het zorgaanbod voor jongeren met een relatief klein probleem vaak niet aan op de feitelijke vraag en behoefte. Projecten die aansluiten op de eigen kracht en mogelijkheden van jeugdigen, blijken aan te slaan. Daarbinnen hebben jeugdigen de mogelijkheid invloed uit te oefenen op het eigen leven en daarbij staat de eigen leefomgeving centraal.

Hoe eenvoudiger de vraag, hoe moeilijker het antwoord, zo lijkt het. Het zorgaanbod is minutieus en uitputtend beschreven. Bijna 200 zorgmodulen zijn beschreven. En juist daardoor voor jeugdigen en Bureau Jeugdzorg niet goed te doorgronden.

¹¹ Maar ook bij pleegouders

Pleegouders hebben vaak het gevoel geen professionele partners van de hulpverleners te zijn.

□ Aanbevelingen

Erken als jeugdzorgpartners de behoefte van jeugdigen aan een vaste en herkenbare contactpersoon. Beoordeel het eigen zorgsysteem en pas het hierop aan. Benut, onder meer, de methode van gezinscoaching hiertoe.

De jeugdzorg moet zich verder vermaatschappelijken door meer te investeren in het eigen sociale netwerk van de jeugdigen en nadrukkelijker aan te sluiten op de mogelijkheden daarvan. Ontwikkel daartoe snelle, vraaggerichte en dicht-bij-huis-hulp.

Vergroot de betrokkenheid van pleegouders op het beleid ten aanzien van pleegzorg en verduidelijk hun rechtspositie.

Laat Bureau Jeugdzorg en zorgaanbieders werken aan verdere interculturalisatie van werkwijze en aanbod. Draag hun op daartoe plannen op te stellen en verbeterprogramma's uit te voeren. Onderzoek de mogelijkheid dit als provincie te faciliteren.

Zet alles op alles om wachtlijsten en wachttijden te bekorten. Kom met gemeenten overeen de instroom te beperken door versterking van de voorliggende en preventief werkende voorzieningen. Verbeter de doorstroom door Bureau Jeugdzorg en zorgaanbieders te richten op een flexibeler, efficiënt en effectief op de vraag afgestemd zorgaanbod. Verbeter de uitstroom door verdere vermaatschappelijking van het zorgaanbod. Betrek hierbij ook de mogelijkheden van andere sectoren, zoals de AWBZ en volwassenenzorg. Bij oudere jeugd kan de doorstroming worden bevorderd door als overheid de kansen op de reguliere kamer- en woningmarkt te vergroten.

Beschrijf het zorgaanbod in een beperkt en overzichtelijk aantal functies, zoals hulp, verblijf, observatie en diagnostiek. Sluit daarbij aan op de toekomstige financieringsdefinities. Geef de zorgaanbieders daarbinnen ruimte tot het bieden van programma's op maat. Stimuleer en, waar nodig, eis daarbij intersectorale samenwerking en afstemming.

Faciliteer als provincie met regelgeving een flexbudget dat door zorgaanbieders kan worden ingezet voor realisatie van zorg (op indicatie) in noodsituaties waarin het reguliere aanbod nog niet voorziet.

□ Bevindingen

Citaat: *“Bureau Jeugdzorg kan zijn rol als centrale toegangspoort niet waarmaken, daarvoor zijn te veel andere organisaties bezig met jeugdhulpverlening.”*

Het Bureau Jeugdzorg neemt in het nieuwe stelsel jeugdzorg een centrale plaats in. Het bureau is verantwoordelijk voor de aansluiting van de lokale voorzieningen op de jeugdzorg en de indicatiestelling voor jeugdzorg. En daarmee voor de toegang tot de jeugdzorg, justitiële jeugdinrichtingen, vormen van geestelijke gezondheidszorg en zorg voor licht verstandelijk gehandicapten. Voorts is het bureau verantwoordelijk voor de uitvoering van het advies- en meldpunt kindermishandeling en de jeugdbescherming en jeugdreclassering. Het is dus dé schakel tussen het lokale en regionale voorzieningenaanbod enerzijds en de jeugdzorg anderzijds.

Het Bureau Jeugdzorg zit met zijn acht regionale vestigingen en 24 lokale voordeuren dicht bij de jongeren en hun ouders. Desondanks bestaat, bij ouders en jeugdigen zowel als bij de stelselpartners, het gevoel en beeld dat Bureau Jeugdzorg een moeilijk te nemen vesting is. Het wordt ervaren als een bureau-cratisch en log en vooral nog intern gericht instituut. De eenloketedachte is daardoor onvoldoende zichtbaar.

Citaat: *“Het imago van Bureau Jeugdzorg is inderdaad helaas niet altijd even positief.”*

Bureau Jeugdzorg geniet niet het noodzakelijke vertrouwen van jeugdigen, zorgaanbieders en andere ketenpartners, waaronder met name voorliggende voorzieningen, de gehandicaptensector en Jeugd-GGz. Enerzijds omdat Bureau Jeugdzorg nog te veel een in zichzelf gekeerde organisatie zou zijn. Anderzijds omdat de aanwezige deskundigheid binnen het bureau nog te beperkt is. Bureau Jeugdzorg kan mede hierdoor zijn rol als centrale toegangspoort niet waarmaken. Zware gevallen komen daardoor te laat en lichte gevallen te snel in de geïndiceerde jeugdzorg terecht.

Citaat: *“Zware gevallen worden door Bureau Jeugdzorg in de praktijk vaak te laat doorgestuurd naar de Jeugd-GGz.”*

Naar het oordeel van de Jeugd-GGz voelt Bureau Jeugdzorg niet de met hen gedeelde verantwoordelijkheid voor een kwalitatieve indicatiestelling. Verder wordt er onvoldoende gebruikgemaakt van de GGz-expertise en gaat interne gerichtheid bij Bureau Jeugdzorg ten koste van het uitvoerend werk. Bureau Jeugdzorg daarentegen ervaart de opstelling van de Jeugd-GGz als formalistisch. Mede daardoor blijkt het maken van constructieve afspraken met de Jeugd-GGz moeilijk tot onmogelijk.

Citaat: *“Aan het eind van het traject ben je nog verder van huis dan je al was.”*

De wijze waarop crisisopvang nu geregeld is, maakt dat er wordt rondgeshopt met jeugdigen. De norm is dat iemand maximaal 6 weken in de crisisopvang mag verblijven. Een aanbodgerichte benadering. Met als gevolg: nieuwe crisisplaatsingen.

Het aanwezige zorgaanbod is niet toereikend. Zo ontbreekt opvang voor jeugdigen die niets willen, en zouden er meer gesloten opvangmogelijkheden moeten zijn. Het aanbod van therapeutische hulp achter de voordeur is beperkt en het zorgaanbod voor jeugdigen eindigt te abrupt bij het bereiken van de meerderjarige leeftijd.

Het matchingsprobleem, de onvoldoende koppeling tussen zorgvraag en zorgaanbod, wordt Bureau Jeugdzorg verweten, terwijl het een verantwoordelijkheid van de zorgaanbieders betreft.

❑ Conclusies

Citaat: *“Als jongeren via de officiële weg niet binnenkomen in een hulpverleningstraject, regelen wij vaak iets via een achterdeurtje. We zouden dat liever via de reguliere weg doen.”*

Waar vroeger diverse instanties verzoeken om hulp beoordeelden en er niet voldoende duidelijk was waar men voor hulp terecht kon, moet dit nu verleden tijd zijn. Het Bureau Jeugdzorg is de enige, eenduidige en onafhankelijke toegang voor de gehele jeugdzorg. De toegankelijkheid van de jeugdzorg zal toenemen indien Bureau Jeugdzorg een succes wordt. Screening, indicatiestelling en zorgtoewijzing zijn daarbij instrumenten ter ondersteuning van de zorgvrager. Thans blijkt het aanwezige zorgaanbod nog te veel uitgangspunt.

Aan Bureau Jeugdzorg is een omvangrijke en belangrijke spilfunctie toebedeeld. Er is al veel tot stand gebracht, maar er zijn ook nog de nodige verbeterpunten. Op basisniveau is de uitvoering voldoende, maar op thema's als standaardisatie en uniformiteit, betrokkenheid van jeugdigen, dossiervorming en transparantie is nog terrein te winnen. Daartoe werkt Bureau Jeugdzorg aan en met een ambitieus verbeterprogramma. Versterking van kwaliteit, stroomlijning van processen en betere doorstroming zijn daarbij kernambities. De samenwerking met jeugdzorgpartners verloopt wisselend. Zo blijkt het moeilijk te komen tot constructieve samenwerking met Jeugd-GGz.

Tot nog toe is jeugdzorg gebaseerd op wat zelfstandige instellingen en voorzieningen in het veld aanbieden. Jeugdigen hebben vaak meer inzicht in de eigen problematiek dan volwassenen en hulpverleners denken. Een open gesprek met de jeugdigen zelf geeft vaker ongedachte oplossingsrichtingen. Anderzijds steunt de hulpverlening soms te veel op vrijwilligheid en daarmee vrijblijvendheid van zorg. Waar nodig moet eerder en harder worden ingegrepen bij jeugdigen die (dreigen te) ontsporen. Niet alle jeugdigen staan open voor zorg!

❑ Aanbevelingen

Laat Bureau Jeugdzorg, anticiperend op de nieuwe wet, prioriteit leggen bij het op gelijke wijze en laagdrempelig organiseren en aanbieden van de toegangsfuncties en op kwaliteit van de indicatiestelling.

Laat de stelselpartners Bureau Jeugdzorg erkennen als enige, eenduidige en onafhankelijke toegang voor de jeugdzorg. De door Bureau Jeugdzorg te leveren prestaties dienen daartoe gedefinieerd te worden in producten. Koppel deze aan duidelijke kwaliteitseisen¹² en prestatiefinanciering. Vraag de stelselpartners Bureau Jeugdzorg hierop aan te spreken en daartoe mede te faciliteren.

¹²Zie voor een nadere uitwerking ook het concept-Beleidskader jeugd 2004-2007, 'KIEZEN VOOR DE GELDERSE JEUGD: ruimte en richting' getiteld.

iStuur, samen met rijksoverheid en zorgkantoren, op het tot stand brengen van onvermijdelijke en uniforme samenwerkingsafspraken tussen Bureau Jeugdzorg en Jeugd-GGz. Ondersteun dit met een gezamenlijk vast te leggen stappenplan.

Laat Bureau Jeugdzorg werken met licentiehouders. Voorliggende voorzieningen kunnen, op basis van gerichte training en systeemafspraken, worden ingeschakeld bij de screening van jeugdigen. Hierdoor hoeven jeugdigen niet steeds opnieuw hun verhaal te doen, wordt de werkdruk bij Bureau Jeugdzorg vermindert en het indicatieproces versneld.

Maak het bieden van jeugdzorg, zodra de indicatie is gesteld, tot verantwoordelijkheid van de zorgaanbieders. Spreek hen aan op hun acceptatie- en realisatieplicht.

Ondersteun, mits niet overlappend met bestaand aanbod, de ontwikkeling en implementatie van nieuwe projecten en methodieken die gericht zijn op versterking van de eigen kracht en mogelijkheden van jeugdigen en hun omgeving.

Citaat: *“Preventie is wegbezuinigd, dat is jammer.”*

□ Bevindingen

Problemen dienen bij voorkeur voorkomen te worden. Ontstaan ze toch, dan moet de oorzaak, en niet alleen het gevolg aangepakt worden. Preventie werkt als er laagdrempelig wordt aangesloten op en gezocht naar hulpbehoefte. Er is veel aanbod, maar dat moet beter worden afgestemd op de vraag van jeugdigen en hun opvoeders. Begrippen als signaleren, beoordelen, interveniëren, capaciteit, structuur en kwaliteit zijn daarbij ‘kapstukken’. Belangrijke voorliggende voorzieningen voor jeugd zijn, in toenemende mate, regionaal georganiseerd. Daarom is een gezamenlijke, regionaal georganiseerde voorbereiding wenselijk.

Gemeenten plaatsen vraagtekens bij het tempo en de haalbaarheid van de uit het beoogde jeugdzorgstelsel voortvloeiende en benodigde investeringen op, in het bijzonder, preventiegericht aanbod. Financieel en beleidsmatig kan dit vooral voor kleinere gemeenten een probleem worden.

Citaat: *“De jeugdzorgproblemen op het platteland worden onderschat, omdat ze minder groot lijken dan in de stad, maar ze zijn dat niet.”*

Problemen van, met en voor de jeugd zijn niet tijd-, plaats- of streekgebonden. Afhankelijk van de sociale en maatschappelijke omstandigheden kunnen zij zich wel intensiever en meer verschillend manifesteren.

Citaat: *“Wij voelen de noodzaak om nauwer samen te werken met andere hulpverleningsorganisaties; niet alleen in curatieve zin, maar ook in preventieve zin.”*

Onderwijs en onderwijsgegenden kunnen meer bij de preventie en tijdige realisatie van jeugdzorg worden betrokken. Versterking van het zorgbeleid en zorgsystemen in het onderwijs, verbetering van de afstemming onderwijs-jeugdzorg en deskundigheidsbevordering van alle participanten kan hieraan bijdragen.

Citaat: *“Randgroepjongeren leven in een andere realiteit dan die waar wetgeving van uitgaat. De nieuwe Wet op de Jeugdzorg belemmert maatwerk.”*

Het aantal gemeenten met eigen jeugdbeleid is toegenomen. Het beleid van veel gemeenten richt zich op alle jeugd, maar in het bijzonder op het voorkomen van problemen. Veel minder gemeenten besteden aandacht aan specifiek beleid voor jeugdigen met veel problemen. Mede als gevolg hiervan vinden zij de uitkomsten van het jeugdbeleid mager¹³.

□ Conclusies

De invloed van de lokale en regionale overheden is van wezenlijk belang. De nieuwe Wet op de Jeugdzorg vraagt een grotere gezamenlijke verantwoordelijkheid van provincies en gemeenten. Gemeenten worden meer aangesproken op hun verantwoordelijkheid. Om op die manier te zorgen voor een optimale aansluiting tussen lokaal jeugdbeleid en jeugdzorg.

Vroege signalering van problemen bij leerlingen en het vervolgens bieden van snelle en effectieve begeleiding en hulp kunnen verdere ontwikkelingsstagnatie of -terugval en escalatie van problemen voorkomen. Nochtans is het voor personen en organisaties vaak een kwestie van duwen en trekken voordat een

¹³Zie ook 'Beleid in groei'; voortgang en uitkomsten van lokaal jeugdbeleid/SCP; oktober 2003

hulpverleningstraject op gang komt.

In elke regio moet voor jeugdigen en hun opvoeders een samenhangend pakket aan preventie en zorg beschikbaar zijn dan wel komen. Dit dient ter versterking en behoud van het hele stelsel. Op deze schaal ook is het mogelijk dat aanbod te ontwikkelen en beter af te stemmen op een veranderende vraag.

☐ Aanbevelingen

Maak met (samenwerkende) gemeenten resultaatgerichte en meerjarige afspraken over het versterken en vergroten van de ondersteuning in opvoeding, gericht op de vindplaatsen van de jeugd: school, thuis en plekken waar zij zich in hun vrije tijd bevinden.

Geef prioriteit aan opvoedingsondersteuning, aanpak voortijdige schooluitval, de aansluiting onderwijs-jeugdzorg en de aanpak van jeugdcriminaliteit ter bevordering van de sociale veiligheid.

Ondersteun vanuit de jeugdzorg het onderwijs en de onderwijsgeevenden. Zorg ervoor dat alle onderwijsvoorzieningen vanaf 2005 in de vorm van Zorg Advies Teams beschikken over een functionele zorgstructuur¹⁴.

14 Conform Statenakkoord

□ Bevindingen

Citaat: *“Alles wordt opgeschreven, maar je weet niet wat ermee gebeurt.”*

De communicatie tussen jeugdzorg en jeugdigen, en zeker tussen jeugdzorg en allochtone jongeren laat vaak te wensen over. Er wordt nog te weinig naar jeugdigen geluisterd. Jeugdigen worden niet als volwaardige gesprekspartners gezien en behandeld. Hierdoor kent en begrijpt men elkaar niet. Dit speelt ook tussen jeugdzorgpartners onderling. Vaker blijkt sprake van non-communicatie. Er wordt veel gesproken, maar taal en beelden verschillen en worden onvoldoende op elkaar afgestemd.

Jeugdigen en de gezinnen waaruit zij komen, worden vaak omringd door veel hulpverleners. Juist daardoor wordt het overzicht verloren en verslechtert de communicatie. Ook voor en bij zorgaanbieders onderling. Zoals de jeugdzorg nu is georganiseerd, wordt te weinig tijd besteed aan het opbouwen van een vertrouwensrelatie met jeugdigen.

De jeugdige en zijn omgeving weten vaak wel waar de schoen wringt, maar zijn niet in staat een ‘hulpvraag’ te formuleren.

De noodzaak tot samenwerking, niet alleen in curatieve zin, maar ook in preventieve zin, wordt onderschreven. Het blijkt evenwel lastig hierover afspraken te maken. Zeker als ook de interne organisatie niet op orde is. Samenwerking op uitvoerend niveau verloopt overigens beter dan samenwerking op managementniveau. Verdergaande samenwerking tussen Bureau Jeugdzorg en jeugdgezondheidszorg is in dit licht eveneens gewenst.

□ Conclusies

De jeugdzorgpartners moeten nog forse stappen zetten om de omslag naar een vraaggerichte organisatie te kunnen maken.

Eenheid in zorgcoördinatie bevordert goede communicatie.

Samenwerking vraagt meer aandacht en permanent onderhoud. Er is bij de jeugdzorgpartners grote bereidheid tot samenwerking, maar men weet dit onvoldoende gestalte te geven. De rollen en verantwoordelijkheden van de jeugdzorgpartners zijn onvoldoende onderscheiden en duidelijk. Dit vormt een belemmering voor onderlinge samenwerking.

Gemeenten hebben al een slag gemaakt, onder andere door in te steken op het regionaal overleg jeugd. Hierdoor worden kansen en bedreigingen sneller opgespoord.

□ Aanbevelingen

Denk als jeugdzorgpartners meer vanuit en met de jeugdigen. Spreek en schrijf in heldere, begrijpelijke taal.

Stel hulpverleningsplannen samen met jeugdigen op. Geef daarbij inzicht in de te realiseren doelen, de in te schakelen personen en instanties en de evaluatiemogelijkheden.

Maak met (samenwerkende) gemeenten resultaatgerichte en meerjarige afspraken over het provinciale en gemeentelijke aandeel in bevordering en ondersteuning van samenwerking. Spreek daarbij duidelijk af welke verantwoordelijkheden en bevoegdheden zich laten onderscheiden. Bereid dit als provincie en gemeenten steeds gezamenlijk voor. Kom gezamenlijk tot toereikende borging van samenwerking en afgesproken inspanning en prestaties.

Bijlagen

Samenstelling werkgroep hoorzitting jeugdzorg en hoorcommissie

Statenleden

Mw. M. Aartsen-den Harder (CDA, voorzitter werkgroep)

Dhr. P.M. Cuypers (D66)

Mw. F.M. Gimbel (GroenLinks)

Mw. M. van Heteren (VVD)

Mw. E. Hoogstraten (PvdA)

Dhr. A. Kaymaz (SP)

Dhr. T.W.M. de Wit (PvdA, plv. van mw. E. Hoogstraten)

Dhr. O.G.H. Wullink (LPF)

Dhr. N. Zondag (SGP)

Technisch voorzitter hoorcommissie

Mw. M.A.J. van Maastricht /Thijssen(Statenlid D66)

Ambtelijke ondersteuning

Dhr. R.C.M. van Zon (Griffie, ambtelijk secretaris)

Dhr. P.P.J. Doodkorte (dienst REW, cluster Jeugdzorg, ambtelijke ondersteuning)

Werkwijze werkgroep hoorzitting jeugdzorg

In de vergadering van de Commissie Welzijn op 14 mei 2003 is naar aanleiding van de bespreking van de notitie "Vervolgstep domeindiscussie Bureau Jeugdzorg" besloten een hoorzitting te houden over het (onderling) functioneren van de organisaties die actief zijn binnen de jeugdzorg in Gelderland.

Als probleemstelling werd geformuleerd: het opsporen van knelpunten in de hele keten van jeugdzorg in de provincie Gelderland. De verkregen informatie zullen Provinciale Staten gebruiken bij de vaststelling van de beleidskaders voor de komende jaren. Verbetering van de samenwerking tussen de diverse instellingen heeft daarbij prioriteit met als uiteindelijke doel het zorgaanbod voor jongeren in Gelderland zo goed mogelijk in te richten.

Op 8 juli 2003 is een werkgroep hoorzitting jeugdzorg ingesteld, bestaande uit vertegenwoordigers van 8 fracties in Provinciale Staten. Deze werkgroep heeft de hoorzitting voorbereid en draagt ook de verantwoordelijkheid voor deze rapportage. De leden van de werkgroep vormden tezamen tevens de hoorcommissie die de hoorzitting heeft uitgevoerd.

De hoorzitting zelf heeft plaatsgevonden in het provinciehuis te Arnhem op 19 september en 1 oktober 2003. Mede naar aanleiding van de uitkomsten van deze twee zittingen heeft de hoorcommissie nog een derde vervolgbijeenkomst gehouden op 15 oktober. In totaal zijn 44 personen van 35 instellingen gehoord. Een overzicht hiervan is opgenomen in bijlage 3.

In de gesprekken is ingegaan op de volgende thema's: succes- en faalfactoren in de samenwerking tussen jeugdzorginstellingen, de consequenties van de nieuwe Wet op de Jeugdzorg, een eigen visie op de toekomst van de jeugdzorg in Gelderland, de rol van de provincie, etc. Om de gesprekspartners zo veel mogelijk ruimte te geven vrijuit te praten, hebben de gesprekken in beslotenheid plaatsgevonden. Van alle gesprekken is een samenvattend verslag gemaakt.

De voorzitter van de werkgroep hoorzitting jeugdzorg heeft deze rapportage op 12 november 2003 gepresenteerd en aangeboden aan Provinciale Staten van Gelderland, die deze naar verwachting in hun vergadering op 17 december 2003 zullen behandelen.

3

Overzicht deelnemers aan hoorzitting jeugdzorg

Vrijdag 19 september 2003			
	instelling	vertegenwoordiger	functie
1	GSJ Lindenhout	mevr. J.H.M. Deleersnijder	Algemeen directeur
2	Stichting De Waarden	mevr. C.H. Beckers-van Rossen	Adjunct-directeur Zorg
3	Stichting Bredervoort	dhr. H. Reimert	Directeur
4	Gemeente Ede	mevr. N. Veuger	Medewerker Ondersteuning & Ontwikke- ling,
5	Gemeente Ermelo	mevr. D. Huilmand	afd. Welzijn
6	Gemeente Bergh	mevr. A. Nibbelink	Beleidsmedewerker Welzijn
7	Cliëntenraad Stichting Bredervoort	mevr. R. Zwiers	Hoofd afdeling Maatschappelijke Ontwikkeling
8	Cliëntenraad Stichting Bredervoort	mevr. G Kok	Coach cliëntenraad
9	Cliëntenraad Stichting Bredervoort	mevr. W.G.P. Arts	Ouder van een cliënt
10	Stichting Balans in beweging 2002	mevr. I. Masselink-Beltman	Ouder van een cliënt
11	Politiedistrict Noordwest Veluwe	mevr. I. Masselink-Beltman dhr. H. Gaal	Voorzitter
12	Stichting Passade/ Rijn Side Arnhem	dhr. E. Lenting dhr. H. Broekhuizen mevr. A. de Rooij	Secretaris-penningmeester Wvd. coördinator Jeugdzorg Beleidsmedewerker Jeugd en Zeden Manager externe zaken
13	T-team	dhr. J. Coldewijn dhr. T. Schelters dhr. P. Post	Operationeel manager Ambulant hulpverlener Unit-manager
14	Raad voor de Kinderbescherming Arnhem	mevr. T. Förster	Unit-manager Teamleider
15	Raad voor de Kinderbescherming Zutphen	dhr. F.A.C.P. Claas	Teamleider
16	Advies & Meldpunt Kinder- mishandeling	dhr. G. van Harten	Directeur
17	SPD Veluwe	dhr. T. Janssen	Beleidsmedewerker
18	SPD Oost-Gelderland	dhr. M. Geven	Manager afd. Hulpverlening
19	Jongerenraad Pactum	mw. M. Piek dhr. E. van Ede	Begeleider Cliënt
20	Jongerenraad Dunamis	mevr. T. Hogenhout dhr. S. Peters mevr. M. Gerrits	Cliënt Cliënt Cliënt Cliënt

Woensdag 1 oktober 2003

	instelling	vertegenwoordiger	functie
1	Nederlandse Vereniging voor Pleeggezinnen (NVP) Gelderland	dhr. W. Selders dhr. W. Peeters	Beleidsmedewerker NVP en pleegouder Pleegouder
2	Regioplatform Jeugdbeleid Rivierenland	dhr. J.G. Marringa	Voorzitter
3	Regioplatform Jeugdbeleid Midden-IJssel	dhr. P. van Veen	Voorzitter
4	Regioplatform Jeugdbeleid Arnhem	dhr. R. van den Heuvel	Voorzitter
5	Spatie, Centrum voor geestelijke gezondheid Apeldoorn	mevr. A. Laarman	Clustermanager Jeugd
6	GGZ De Gelderse Roos (Nijmegen)	mevr. J. Groeneweg	Stafdirecteur Zorg
7	Bureaus Jeugdzorg Gelderland	dhr. J.W.A.M. Lomans dhr. J. van Kouterik dhr. R. Röttgering	Directeur Regiomanager Zorgbemiddelaar Zorgteam

Woensdag 15 oktober 2003

	instelling	vertegenwoordiger	functie
1	Rotonde-Patch (Rivierenland)	dhr. P. van der Laak	Projectcoördinator randgroepjongeren
2	Justitieel Pedagogisch Centrum De Sprengen	dhr. J. Krist dhr. H. Jagers	Algemeen directeur Coördinator Staf
3	Hera Vrouwenopvang	mevr. Pouls	Preventiemedewerker
4	Steunpunt 0 tot 6 jaar, Ede	mevr. A. Rijsemus	Coördinator
5	Osmose	mevr. R. Keen	Consulente Jeugdzorg
6	Samenwerkings-verband "Weer samen naar school" Doetinchem e.o.	mevr. A. Spinhoven	Coördinator

